

nának továbbá Szent István történelmi helyének kijelölése. 1788-ban elhangzott emlékbeszédében Attilát és Istvánt állítja szembe egymással. Attila a gyors és látványos, de törékeny és mulandó hódítást, Szent István a maradandó országépítést képviseli. Katona tehát az első magyar király jelentőségét a folyamatos keresztény államiség kialakításában látja. Szabados rámutat, hogy történelmünknek azon jelképértékű személyiségei, akik a pogány és keresztény kezdeteket és újramezítéseket jelképezik, Katona által nyerték el mai helyüket, s az elődó-szemlélet ma is érvényes hangsúlyait e kiváló jezsuita tudós jelölte ki.

Ismertetésünk végére érve megállapíthatjuk, hogy Szabados György kiváló tudományos monográfiát írt, amely nem csak tartalmát tekintve értékes, hanem megformálását illetően is elismerést érdemel. A könyv adatgazdagságáról, alaposágáról, áttekinthető, jó tagolásáról esett már szó. Mindenképpen ki kell emelnünk továbbá a szerző biztos latin nyelvtudását, sajátosan egyéni, ugyanakkor nem túlhajtott stílusát, valamint azokat a logikus és gördülékeny átvezetéseket, amelyek az egyes fejezeteket, témákat, illetve szerzőket egymáshoz kapcsolják. Egy-egy szerző munkássága mögött – Szabados jól átgondolt rövid tájékoztatásának köszönhetően – felsejlik az ember, az alkotó jelleme, egyénisége, s az adott kor fő jellemzői mellett olykor egy-egy érdekes, sajátos körülmény is. Az olvasó a könyv minden mondatában érezheti, hogy írója nem csupán szakértelemmel, figyelemmel és szorgalommal, hanem lelkesedéssel, őszinte érdeklődéssel és szeretettel is fordul témája felé. Véleményem szerint könyve épp ezáltal válik nem csak a szűkebb szakma részére értékesé, hanem a történettudomány iránt érdeklődők nagyobb tábora számára is hasznossá és érdekessé.

Dér Terézia

